

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Veniți să-L cunoașteți pe Isus!

Isus Hristos trecând prin Samara spre Galilea când a sosit în cetatea Sihar s'a oprit la fântâna de lângă satul pe care l-a dat patriarhul Iacob fiului său Iosif. Această fântână se numia, fântâna lui Iacob. La fântână era o femeie dela care Isus a cerut să-i dea apă. Din vorbele lui Isus, care i-a descoperit femeiei trecutul și prezentul ei păcătos, samarineanca a înțeles, că celce vorbește cu ea, nu poate să fie altcineva decât Mesia cel făgăduit. De bucurie, lăsând vasele la fântână, a alergat în oraș să cheme oamenii ca să-L vadă pe Isus zicându-le: „Veniți și vedeți pe omul, carele mi-a spus mie toate câte am făcut, au doară acela este Hristos!”

Azi, fiii Bisericii lui Hristos, îl cunoaștem demult pe Domnul nostru. Știm, că El este Mesia cel făgăduit; știm, că El este învățătorul adevărilor celor mai minunate; știm, că este prietenul cel mai bun și cel mai desinteresat. Cunoaștem faptele Lui, îi cunoaștem suferințele și știm, că El este Fiul lui Dumnezeu, făcut om, care s'a restignit și a murit pentru noi și pentru a noastră mântuire.

Cunoscând aceste, dacă în noi este numai un strop din însuflețirea păcătoasei din Samaria, trebuie cunoștințele noastre despre Isus, Domnul Noștru să le strigăm în lumea întreagă ca să vie oamenii toți, să-L vadă și să știe și ei, că decât El nu este nimeni și nicăiri, nici mai bun, nici mai mare, nici mai sfânt!

De aceea glasul nostru, al presei creștine, care prin slova tiparului strigă mai puternic decât ar putea vre-un piept omenesc, nu trebuie niciodată să înceteze a cuvânta. Acest glas, dus spre toate vânturile trebuie să le grăiască inimilor mărirea și bunătatea lui Isus, mărirea și sfințenia Bisericii Lui.

Ce bine ar fi dacă acest glas ar fi ascultat! Dacă al nostru strigăt ar fi imitat! Dacă a noastră vorbă ar fi înțeleasă! Atunci, mărirea lui Dumnezeu ar fi căutată pe pământ de mai multe, nespuse de multe inimi, azi păcătoase; atunci ceice încă nu-L cunosc îndeajuns, auzindu-L ar striga cu voce stridentă și cu glas îngeresc bunătatea și puterea Lui și s'ar împlini voia Lui cași în cer, tot așa și pe pământ!

Sfta Terezia de Lisieux.

Preoții și preoția.

Cărțile sfinte ne învață ca cea mai teribilă pedeapsă ce sloboade Domnul asupra popoarelor și țărilor este aceea că le trimete lor preoți răi.

Când Domnul numai de jumătate e supărat se mulțumește să armeze regii contra regilor, popoarele contra popoarelor, răstoarnă ordinea anotimpurilor, lovește câmpurile cu sterilitate și cu uscăciune, trimite desolare, foamete și ciumă pe pământ. Când însă mânia lui e la culme și când toate flagelele lui par a fi săcate, atunci trimite din comoara răsbunărilor sale — preoți lumești și corupți.

Gândindu-ne la acest adevăr înfricoșat vom înțelege mai bine pentru ce sfta Tereza — supranumită cea mare — din Avila în Spania când a reformat ordinul călugarițelor carmelite aducându-l la observarea severității originale, a fixat ca unul dintre scopurile principale a călugarițelor, de-a se ruga neîncetat bunului Dumnezeu, ca să dea bisericii sale preoți buni.

Sfânta Tereza — supranumita cea mică — din Lisieux în Franța, când era fata de 14 ani în anul 1887 a luat parte cu tatăl și cu o soră a ei la un pelerinaj național din Franța la sf. Părinte de atunci, Papa Leo XIII. Dînsa care era să între peste cinci luni de carmelită în mănăstirea din Lisieux, cu ocazia pelerinajului a călătorit împreună cu mulți preoți.

Iată ce scrie aceasta sfântă fecioară în autobiografia ei în Cap. VI. în privința preoților:

A doua experiență ce am făcut în călătorie privește pe preoți. Până atunci nu am putut să înțeleg scopul principal a carmelului reformat, de-a se ruga pentru păcătoși, aceasta mă încânta, însă a se ruga pentru preoți, a căror suflet mi sa părut că e mai curat ca cristalul, mi sa părut de neînțeles. Ah! În aceasta călătorie mi-am înțeles chemarea mea. Nu era prea departe să merg până în Italia pentru o învățătură atât de folositoare.

În curs de o lună m'am întâlnit cu mulți preoți sfinți, și am văzut că dacă chemarea lor înaltă îi ridică pe deasupra îngerilor, cu toate aceste ei rămân oameni slabi și fragili. Prin urmare dacă preoții

sfinți, pe cari îi numește Isus în sfta scriptură sarea pământului, dovedesc că au lipsă de rugăciuni, ce trebuie să gândim de cei lăncezi? Nu a adaus Isus că dacă sarea se va strica, cu ce se va săra?

O maica mea — scrie sftă fecioara către starița mănăstirei, care a fost o soră a ei, și care trăiește încă și azi — cât de frumoasă, e chemarea noastră! Este datorința noastră, a carmelului, să conservăm sarea pământului! Noi oferim rugăciunile și jertfele noastre pentru apostolii Domnului, noi înșine trebuie să fim apostolii lor, până ce ei cu cuvântul și exemplul lor evangelizează sufletele fraților noștri. Ce nobilă este misiunea noastră!

În Cap. XI. al aceleias autobiografii într'un extaz de cea mai sublimă iubire scrie următoarele:

A fi mireasa ta o Isuse! a fi carmelită, prin uniunea mea cu Tine a fi mama sufletelor de preot, de apostol, de învățător, de mucenic . . . aș dori să împlinesc faptele cele orice, simt în mine curagiul unui erou, aș dori să mor în apărarea bisericii pe câmpul de luptă.

Chemare de preot! Cu câtă iubire te-aș ține în mâini oh Isuse, când cuvântul meu te-ar face să cobori din cer! cu câtă iubire te-aș împărtăși sufletelor! Însa vai! Cu toată dorința mea de a fi preot admir și-o individiez smerenia sfântului Francisc de Assisi și simt în mine chemarea de a-l imita, refuzând sublima demnitate a preoției. Cum se pot împăca aceste contraste?

Aș dori să luminez ca profesii și ca doctorii bisericii sufletele. Aș dori să străbat întreg pământul o iubitul meu ca să vestesc Numele Tău și să plantez crucea Ta glorioasă în pământul necredincioșilor! Însă o singură misiune nu mi-ar ajunge: aș dori a vesti evangelia în acelaș timp în toate părțile lumii și până la cele mai îndepărtate insule. Aș dori să fiu misionar, însă nu pentru câțiva ani, ci aș fi voit să fiu dela crearea lumii și să continuez a fi până la sfârșitul veacurilor.

Sfânta Tereza a avut o iubire atât de înflăcărată față de sf. Sacrament al altarului, că pentru aceea a avut o stimă atât de mare față de preoți și i-a părut oarecum e greu că din aceasta armată cerească este în urma firei exclusă. În aceasta ordine de idei a spus înainte de moarte cu o infantilă

naivitate că se simte fericită ca poate să moară în vârstă de 24 ani, căci în aceasta vârstă preoții de regulă încă nu sunt ordinați. Prin aceea că Dumnezeu mă ia la sine — a zis sfta Terezia — mă scapă de aceea indoită supărare, că nu am putut să ajung în viața mea aceasta dorință și să fiu silită a trăi și e mai departe bine știind, că aceea nicipând nu se va împlini. (Suveniri inedite.)

Este de admirat rolul ei ca Ingerul preoției. „Roagate la dânsa — a zis papa Benedict XV. către un preot, pentru că este chemarea ei de-a învăța pe preoți, să iubească pe Isus Hristos” (Saințe Thérèse de l'Enfant Jesus. Epilogue.)

Cerințele unei vieți religioase.

Azi, când viața noastră este așa de complicată, când credința e expusă atacurilor înverșunate, când sistemul nostru nervos e aproape măcinat în luptă pentru viață, religiozitatea noastră trebuie să fie pentru noi și pentru alții izvor de mângâiere, în care aflăm simplitatea sublimă și străbună în raportul omului către Creatorul său; de eroism, gata de apărarea credinței unice adevărate și de odihnă recreatoare, căci ea singură ne poate face să uităm cruda luptă pentru pâinea, căruia i-am jertfit zâmbetul și visurile noastre, forțele și energia noastră.

Dar, ca viața noastră să nu fie lipsită de efectul miraculos izvorit din religiozitate și aceasta trebuie să-și i-a avânt, să străbată prin stânca ce ne apasă, și masa căreia e combinația grijilor, păcatelor și dorințelor noastre. Trebuie, ca religiozitatea aceasta să ne pătrundă viața întregă, să fie de față și în cea mai mică parte a momentului, să străbată și spațiile intercelulare ale noastre, să radieze din noi, ca toți cei ce sunt în jurul

nostru, la fiecare vorbă schimbată cu noi să câștige în religiozitate.

Nu mai e destul să mergi Dumineca la Sf. Liturgie și să te mărturisești și cumineci în Postul cel mare.

Azi nu există în viața religioasă oprire, căci am ajuns la o pantă, pe care cine nu progresează, cade îndărăt și în jos. Azi nu putem poposi, căci inamicii interni și externi imediat ne înconjoară. Azi chiar interesele noastre, ale națiunii și omenirii cer mult, cer activitate multiplă dela noi. Cer, ca să fim: *suflete curate*, căci păcătosul nu e capabil de nicio activitate sănătoasă; *pustnici*, cari trăesc în cea mai neturburată contemplație; *misionari*, cari aduc la credința adevărată pe cei necredincioși; *cavaleri*, cari scot sabia lor în apărarea Bisericii, a văduvelor și orfanilor; *surori din societatea de misiuni sociale*, cari vindecă ranele societății și exemplu pentru toți. În fine trebuie să unim în noi *scopurile* realizabile în lume *ale tuturor ordurilor călugărești*. Afară de aceste trebuie să *ne împlinim datoriile*, care ni le impune cariera noastră cu cea mai mare sfințenie, căci dacă am corespuns tuturor cerințelor celorlalte, dar aceste le neglijăm, nu vom cunoaște efectele miraculoase ale izvorului religiozității.

Dar de unde vom lua puterea, ca noi, oameni mici, de toate zilele să desfășurăm activitate așa grandioasă? O singură fântână de energie este pentru aceasta: Isus, în sf. Euharistie.

Să scoatem cât mai adese ori din ea!

Dr. Irina Berinde.

Poșta administrațiunii. Dl. V. B. Ferești.
Reclamați exemplarul Dvs. la of. Parohial în înțelesul avizului nostru din Nr. 19. a. c.

Ab imo pectore.

Raza cerurilor spune despre taina 'nfăptuirii :
'N raze ca'ntr'un val de spume-i elementul
[nemuririi !

E atât de simplă măreția operei nemuritoare !
De la 'nceput împărăția e din două firișoare !
Cu unde ne legăm de lume și trăim pierduți
['n ele
Ne-aruncăm făr' de rușine 'n lumea faptelor
[mișele !

Noi prindem rădăcini acolo, cum pe ape
[prinde linteaa,
Și ne-a sădit din vremi bătrâne Domnul
[patima și mintea !

Celui ce le-a făcut toate, dându-ne în lume
[urmă,
Cer întunecarea primei, lumina cea din
[urmă.

Și ochii-i ridicăm spre dânsul, plecăm ge-
[nunchii tremurând ;
Iar rugăciunea spusă tare abia s'aude mur-
[murând.

E atât departe El de-aci, căci ne depărtăm noi.
Noi cerem cerului iertarea murdărindu-l cu
[noroii.

Dar ne-am trimis și noi solia, să ne apere
[purtaree,
Să ceară cerului iubirea, ajutorul și 'ndurarea.
Rugămu-te solie dreaptă, cu mâini însângerate,
Ce-i slab ocrotește-l — înplorăm — și ascu-
[tă-ne 'ndurate !...

Viață sbuciumată, amarul și învinsul tuturor,
Plângând pe drumuri, la porțile tuturor ce-
[rând ajutor,

O am Părinte, o am !.. Și nu plâng nimic ;
[doar lumina :
Lumina vreau Părinte ! Ți-o cer ! Te rog, Tu
[dă-mi lumina.

„Agru“-l la București.

Citim în „Curentul“ : Istorica zi de 3/15.
Mai cu repercusiuni atât de însemnate în
viața Transilvaniei dela 1848 incoace, a fost
sărbătorită și la București, din inițiativa
Agru-lui (Asociația generală a Românilor
Unți), secția locală, la Fundația Universitară
Carol I. Cuvântul comemorativ l-a rostit d.
Ștefan Pop, directorul Colegiului național S.
Sava arătând, pentruce Blajul atât de mic
la părere, dar atât de mare la suflet, a fost
indicat să aibă un rol atât de grandios în
aceea memorabilă mișcare românească. A
urmat apoi admirabila conferință a păr. I.
Agârbiceanu : „Concepția creștină despre
lume“. Timp de o oră și mai bine, glasul
acestui inspirat preot și literat a dovedit a-
lessei și numeroasei asistențe desăvârșita
congruență dintre creștinism și românism.
Contrastul dintre creștinism și lume l-a înfă-
țșat în forma luptei aprige ce minierul e
nevoit să o ducă pentru lămurirea aurului
de tot ce e șgură pământescă.

Nr. 289—932 protop.

Cercular cătră Veneratul Cler din districtul protopopesic Sighet.

În conformitate cu concluzele aduse în
sinodul protopopesic ținut în Sighet la 5 Apr.
crt. rog cu înzistență pe M. onorații mei
Frați-Preoți, să binevoiască numai decât a
trimite acestui oficiu rapoartele fie chiar și
negative despre situația parohielor de pe
luna Aprile crt.

Asemenea și rapoartele (din Bârsana,
Călinești, Cornești, Oncești, Ocna-Șugatag-
Hoteni, Rona de jos, Sat Șugatag-Hărniciești)
privitor la lectical ; iar despre situația stării
religioase-morale din Desești, Valea Porcului,
Iapa și Văleni pentru a le putea aclude
procesului verbal al Sinodului, care va fi
înaintat Preaveneratului Ordinariat.

Sighet, la 24 Mai 1932.

Oficiul protopopesic al distr. Sighet.

Calendar săptămânal.

29 Maiu — 4 Iunie 1932.

29. Dumineca Samarinenței (Ev. d. Ioan 4, 5.) M. Teodosia † 308.

30. Luni P. Isachia † 383.

31. Marți. Ap. Ermin.

1 Miercuri M. Iustin † 167.

2. Joi. P. Nichifor † 828.

3. Vineri. M. Lucian.

4. Sâmbătă. P. Mitrofan.